

[Erik Eriksen.]

hvorledes den udtalelse skal forstås, når den sammenholdes med det radikale Holbækblads betragtninger om, at venstres landsmødeudtalelse ingenlunde gik ind for en fornyet og en forfrisket islæt af liberal art. Det kan jeg slet ikke tænke mig . . . (Fiskeriministeren [A. C. Normann]): Det har det ærede medlem ganske ret i!). Ja, jeg tænkte det nok, det glæder mig, at der alligevel er områder; men jeg har erfaret med fiskeriministerens tidligere kolleger, som jeg citerede for et øjeblik siden, at det er ofte langt lettere at slutte kontakt gennem en sådan afbrudt sætning, end det er, når vi skal til at arbejde i udvalget om de konkrete ting, men det får vi lejlighed til at prøve i vinterens løb. Det har jeg også en bemærkning om, når vi kommer lidt længere hen.

Men tilbage til det, jeg sagde: jeg vil snarere mene, at det er kommet lidt på tværs, at medens venstre indbyder til samarbejde om et program, der er fællesliberalt også set med radikale øjne, så har man alligevel fra den side måttet pantsætte væsentlige ikke socialdemokratiske punkter af sin liberale politik hos regeringsonkelen. Det lyste også af megen tilfredshed, da den ærede ordfører for socialdemokratiet for et øjeblik siden drog paralleller mellem sin landsmødeudtalelse og åbnings-talen.

Jeg skal slutte dette afsnit med at sige, at jeg har læst det radikale arbejdsprogram, læst det med interesse, og jeg kan tilføje, at måske bliver der i folketingsårets løb lejlighed til at undersøge såvel program-mets aktualitet som dets pålydende. Så er der jo mangt og meget, vi kan spare os, når vi når så vidt.

Jeg har fundet det nødvendigt at understrege denne baggrund for regeringsomdannelsen, for den kan nemlig ikke undgå at få virkninger for fastlæggelsen af regeringens politik og for samarbejdet med oppositionen.

Lad mig yderligere nævne, at i et bidrag til sommerens politiske debat skrev den højtærede udenrigsminister meget åbenhjertigt, men også meget rigtigt, om hvorledes det rent faktisk kan være vanskeligt for en regering at forhandle, når den er sammensat af to partier med principielt

afvigende anskuelser; for når de to partier inden for regeringens fire vægge er kommet til enighed, så foreligger der et forhandlingsresultat, som det er vanskeligt at ændre. Det forekommer mig, at den højtærede udenrigsminister med meget stor og også overbevisende klarhed her har fremstillet, hvorfor det rent faktisk har vist sig uhyre svært for oppositionen at vinde lydhørhed for sine synspunkter.

Som jeg allerede har sagt, er venstre absolut villig til at deltage i samarbejdet om løsning af de problemer, den nye tid fører med sig, men så må jeg også gøre det klart, at vi sætter grænsen for vor forhandlingsvilje dér, hvor enighed kun kan opnås, hvis vi bøjer os for synspunkter, som vi netop er valgt til at bekæmpe.

Hvis lovgivningen skal føres længere frem mod det, jeg kalder de socialdemokratiske ønskemål, så må socialdemokratiet og de radikale tage eneansvaret herfor. Det er muligt, at de kan opnå støtte fra socialistisk folkeparti, men venstre siger fra.

Jeg har gerne villet sige dette i dag. Det hedder sig jo, at forord ikke bryder nogen trætte, og ingen skal være i tvivl hverken om vor oprigtige vilje til samarbejde eller om de naturlige forudsætninger for et sådant.

En opgave, der allerede presser sig på, er betalingen af regningen efter forårets rus. En anden er vor indtræden i fællesmarkedet. Disse to problemer er efter min opfattelse nøje sammenknyttet. Hvis vi løser vort kortsigtede problem, nemlig tilvejebringelsen af balancen mellem købekraft og produktion, på en positiv måde, vil vi lette overgangen til vor deltagelse i de seks; men omvendt: hvis vi griber ind efter den gamle recept over for den krise, som måske alligevel er under optræk, kan det volde os stor skade ved vor indtræden i det nye marked.

Se, begebenhederne i foråret har ført til, at de gode tider ikke er blevet gjort bedre, men tværtimod er ved at blive væsentligt dårligere, og hvis vi ikke vil drage lære af det passerede, kan vi efter min mening let komme til at se frem til en stadig serie af økonomiske kriser.

En vurdering af årsagerne til den skæve udvikling må tage sit udgangspunkt — jeg har nævnt det før her i salen, men vil